

Καλλιτεχνικός Όμιλος Βεροίας

Ο Καλλιτεχνικός Όμιλος Βεροίας που τόν αποτελούν παιδιά γεμάτα από φλόγα για το θέατρο και που πολλά απ’ αυτά κρύβουν μέσα τους καλλιτεχνικό τάλαντο, ύστερα από την από σκηνης έκτέλεσι της Λύρας του Γερω - Νικόλα προ μηνών, με την όποιαν έκαμε και την πρώτη του καλλιτεχνική εμφάνισι, για τη δεύτερη εμφάνισί του, διάλεξε τό παγκοίνως γνωστό του παλαιοῦ ρεπερτορίου κοινωνικό δράμα ή “Αγνωστος”, του *M. Bisson*, όπερ τό πρώτον από σκηνης έδίδαξεν ό θίασος Κυβέλης προ τεσσάρω περίκου δεκάδων έτών και για τό όποιο άρκετή μελάνη χύθηκε από τους διαφόρους θεατρικούς κριτικούς μας. Έγχείρημα, όμολογώ, παράτολμο, τόσο από μέρος των παιδιών, όσο και από μέρος εκείνου

που ανέλαβε τη διδασκαλία, στή νεαρά καλλιτεχνική τους εμφάνισι, να έπωρισθοῦν βάρη, που ό παιδικός των ώμος ήτο φυσικώς αδύνατον να βαστάξη. Και απόδειξις τούτου εΐνε, όπως παρακάτω αναλυτικώτερα γράφουμε, ή πλήρης άποτυχία στο παίξιμό τους. Ο κόσμος βέβαια, και ήτο ή καλύτερη κοινωνία της Βεροίας, στρατιωτικά και πολιτικά Αρχαί, τους έχειροκρότησε με την ψυχή του, μή παραλείψας μάλιστα, κατά τά συνηθισμένα, να προσφέρη και τη σχετική άνθοδέσμη στη Ζακελίν (Έρασμα Βαρακλή) για την έπιτυχία της στο ρόλο της ‘Αγνώστου!!! Διότι τό κοινό συνήθισε να κρίνη τά έργα ανάλογα με την υπόθεσι και την πλοκή των και να παραβλέπη έντελως τά αληθινά καλλιτεχνικά στοιχεΐα. “Όσον άφορά την έρμηνεία του έργου ό χώρος της σκηνης του θεάτρου “ Πάνθεον ” δέν ήταν ό ένδεδειγμένος για ένα έργο κδλυκρόσωπο και με κολλές σκηνογραφικές έναλλαγές.” Ίσως να εΐναι άξια συγχαρητηρίων τά παιδιά και ό διδάξας για την καλή των πρόθεσι που εΐχαν την έμπνευσι της από σκηνης διδασκαλίας της άγνώστου, πρέπει όμως να ξέρουν, ότι μια καλή πρόθεσις όταν δέν ακολουθειται από αΐσθημα και από βαθεΐα άντίληψι του έργου δέν εΐνε άρκετή ποτέ και συχνά μάλιστα φέρει άντίθετα άποτελέσματα από εκείνα που ζητεί. Και αυτό έγινε. Ουδερμία καλλιτεχνική μορφή, στην έκτέλεσι, ουδεις ρυθμός στίς φωνές και τίς κινήσεις που να προσδώσουν στην παράστασι μια αισθητική έπιμέλεια, ένα στύλ. Με άλλα λόγια, έλειπε τό πνεύμα, έλειπε τό αΐσθημα και ή τέχνη. _

Η πρώτη πράξις (πρόλογος) έκτυλίσσεται στο γραφεΐο της οικίας του Φλεριώ έν Νειγύ, πόλις βορειοδυτικώς και πλησίον των Παρισίων, άρτίως έπιπλωμένον, με βιβλιοθήκη, εικόνες κλπ. και όχι στο σαλόνι και στο Παρίσι όπως μας παρουσίασαν και στο πρόγραμμα τους αναγράφουν. Στο άνοιγμα δέ της αύλαίας ή σκηνη εΐνε κενή και σε λίγο μπαίνουν ή Ρόζα με την Κ^α Βαρέν. Από τό παίξιμό ~~του~~ δέ των ήθοποιών, όχι μόνον δέν δημιουργήθηκε ή άτμόσφαιρα της άνησυχίας, της άγωνίας, γιατί μέσα στο διπλανό δωμάτιο χαροκάλαιε μέρες όλόκληρες τό τετραετές

καί μονάκριβο παιδί τοῦ Φλεριώ, αὐτό πού τόν συνεκράτησε στή ζωή, ἀλλά μιά ἀτρό-
σφαιρα πού ἔδειχνε σάν νά μή συνέβαινε τίποτε μέσα στό σπίτι. - Ὅσον διά τήν
ὑπόκρισιν, ἥτις εἶνε τέχνη, διότι στήν ψυχή μας τήν αἰσθανόμεθα ὡς θεῖον δῶρον,
ἦτο γενικῶς ἀναξία παντός λόγου. Χειροκρότησε ὁ κόσμος, διότι, ὅπως εἶπαμε, παρε-
σύρθη ἀπό τήν ὑπόθεσι τοῦ ἔργου καί διότι οὐδεμία προσοχή ἔδωσε στό παίξιμο
τῶν ἠθοποιῶν. Καί ἔτσι ἡ παράστασις ἔχασε πλέον κάθε ἴχνος πνευματικοῦ ἐνδια-
φέροντος καί ἀπέβλεψε στήν ἀπόλαυσι τῶν αἰσθήσεώς μας. -

Ὁ Λάκης Καλαμάτας, ὡς Φλεριώ, καί ἡ Δ¹ Ἐρασμία Βαρακλή, ὡς Ζακελίν, αὐ-
τοί ἀπό τούς ὁποίους περίμενε κανεῖς ὀκωσδήποτε καλό παίξιμο, ἀπέτυχαν τελείως
καί ἔτσι διέψευσαν τίς ἐλπίδες μας ἀπόλυτα. Οὔτε χρωματισμός φωνῆς, οὔτε στάσις,
οὔτε διασκευή προσώπου, Δέν ἀντελήφθησαν τό δραματικό χαρακτήρα. Ἡ φωνή καί τῶν
δύο μονότονος καί χωρίς κανένα χρῶμα. Γιαυτό καί φιλικά τούς συνιστῶμεν νά ἐκ-
παιδευθοῦν καλά πρῶτα καί ἔπειτα νά παίξουν τόσο μεγάλους καί τόσο δυσκόλους
ρόλους. Ὅσο γιά τά λοιπα ἄρῳα θεωροῦμεν περιττόν ν' ἀσχοληθῶμεν, διότι, ὅπως
εἶπαμε, ἔλειπε γενικῶς ἀπό ὅλους ὁ τόνος, ὁ χρωματισμός τῆς φωνῆς, ἡ στάσις, ἡ
διασκευή προσώπου, αἱ κινήσεις καί κανεῖς τῶν δέν μπόρεσε ν' ἀντιληφθῆ τό δρα-
ματικό χαρακτήρα. Ἐκεῖνο ὅμως πού μᾶς προῦξένησε κατά κληξί πραγματική εἶνε
ἡ κλήρης παρανόησις τοῦ Περισάρ καί Μεριβέλ. Πρῶ παντός τοῦ πρώτου. Μᾶς τὸν κα-
ρουσίασαν μᾶλλον τύπον μεθυσμένου, στραβόλαιμου, ἐνῶ εἶνε ἓνας διαβολάνθρωπος.
Τόν δέ Μεριβέλ μᾶς παρουσίασαν ὡς τόν σιδερ Διονύσι. Φαίνεται πῶς τούς τύπους
αὐτούς τούς πήρανε ἀπό κανένα περιοδεῖον ἐπαρχιακό μπουλουκι. -

Καί τελευτώντας δηλοῦμεν στά καλά αὐτά παιδιὰ πού ἔχουν μέσα τους ἄσβεστη
τή φλόγα γιά τό θέατρο καί τή δίψα νά προαγάγουν τόν τόπο τους ἀπό καλλιτεχνι-
κῆς ἀπόψεως, ὅτι σκοπός τοῦ συντόμου αὐτοῦ κριτικοῦ μας σημειώματος εἶνε ὄχι
νά τὰ ἀπογοητεύσῃ, ἀλλά τούναντίον νά τὰ συμβουλεύσῃ ὅπως μή καταπιάνονται μέ
ἔργα βαρειά πού μόνο ἐπαγγελματικοί θίασοι ἀρτίως συγκεκριοτημένοι μποροῦν νά
ἐκτελοῦν. -